

13 Ιανουαρίου 2015

Στέφανος Βασιλειάδης: Ο γλυκύτετος δάσκαλος και άνθρωπος

Πολιτισμός / Συνεντεύξεις

Γιώργος Α. Γεωργόπουλος, Γενικός Γραμματέας Στέγης Ελληνικών Χορωδιών

Με αφορμή την εκδήλωση-αφιέρωμα στον μεγάλο συνθέτη μουσικοπαιδαγωγό και δάσκαλο της μουσικής Στέφανο Βασιλειάδη που θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 17 Ιανουαρίου 2015 και ώρα 7:00 μ.μ. στο Θέατρο του Κολλεγίου Αθηνών-Ψυχικού υπό την Αιγίδα της Ένωσης Ελλήνων Μουσουργών, η «Πεμπτουσία» μίλησε με τον Γεώργιο Γεωργόπουλο, άμεσο και στενό συνεργάτη του μεγάλου παιδαγωγού και Γενικού Γραμματέας της Στέγης Ελληνικών Χορωδιών.

Πεμπτουσία: Θα θέλαμε να μας μιλήσετε για τη γνωριμία σας με τον δάσκαλο Στέφανο Βασιλειάδη και ποια ήταν η αφορμή να συνδεθείτε τόσο στενά μαζί του.

Γεώργιος Γεωργόπουλος: Η μουσική μας συνάντηση προς τα τέλη του 1992 ήταν καθοριστική για τη μετέπειτα σχέση και συνεργασία μας. Όταν ρώτησε σε ένα σεμινάριο τους συμμετέχοντες τι είναι χορωδία, από που προέρχεται η λέξη – η έννοια χορωδία – πού την βρίσκουμε, πού την απαντάμε στο διάβα του χρόνου της μουσικής μας ιστορίας, σήκωσα δειλά το χέρι μου και με φόβο, αλλά αμέσως με το χαμόγελο του αφόπλισε την διστακτικότητά μου και μου έδωσε το λόγο: «Αγαπητέ Γιώργο για πες μας εσύ» τότε ως νεαρός σπουδαστής άρχισα ...

«Δάσκαλε, αρχικά ξεκίνησε απ' την Αρχαία Ελλάδα, στο θέατρο με τα χορικά και τον χορό, μετά έχουμε την εκκλησία που όλοι μαζί εν χορώ έψελναν [σημερινή εξέλιξη του εκκλησιάσματος είναι ο Βυζαντινός χορός] και προχωράμε στη Δύση έως και σήμερα με όλες τις μορφές της χορωδίας». Τότε ακούω το πρώτο «μπράβο παιδί μου ... έτσι είναι και βέβαια υπήρχε στην εκκλησιαστική μας παράδοση η λέξη χορός, η χορωδία κι ας το αμφισβητούν κάποιοι». Είναι σαν να ηχούν ακόμα στ' αυτιά μου τα λόγια του, με το χαριτωμένο βλέμμα του.

Έτσι ξεκίνησε το μουσικό μας ταξίδι, για να φθάσουμε να ξανανταμώσουμε το Φθινόπωρο του 2001, που βρίσκομαι λόγω της δουλειάς μου στην Αθήνα. Εκεί συνεχίζουμε πλέον την κουβέντα μας, στο τι πρέπει να κάνουμε σχετικά με το συλλογικό χορωδιακό γίνεσθαι, μιας και υπήρξα το νεότερο μέλος συλλογικού χορωδιακού φορέα της πατρίδας μας, της Ε.Χ.Ε. από το 1999, χωρίς όμως να εκπληρώνονται οι προσδοκίες μας από το Φορέα αυτό.

Ο Γιώργος Γεωργόπουλος με τον μεγάλο συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη.

Π.: Μιλήσατε για Συλλογικό Φορέα και προφανώς αναφέρεστε στη Στέγη Ελληνικών Χορωδιών. Πως προέκυψε η ίδρυση της Στέγης;

Γ.Γ.: Οι ανησυχίες, οι προβληματισμοί και τα οράματά μου για μια νέα συμμετοχική χορωδιακή συλλογικότητα στην πατρίδα μας, βρήκαν τον κατάλληλο άνθρωπο της μουσικής για να γίνουν πραγματικότητα. Έτσι τότε, ο δάσκαλος αφού ενστερνίστηκε τους πόθους και το πάθος μιας συντροφιάς ανθρώπων για κάτι καινούργιο που είχε ανάγκη η χορωδιακή οικογένεια της πατρίδας μας, αποφάσισε να γίνουμε συνοδοιπόροι σ' αυτήν την προσπάθεια,

δίνοντάς της σάρκα και οστά με την ίδρυση της Στέγης Ελληνικών Χορωδιών.

Η Στέγη μας ήρθε να συμπληρώσει το κενό που υπήρχε στις μέχρι τότε συλλογικές χορωδιακές προσπάθειες. Άλλωστε αυτή ήταν και η τελευταία εν ζωή μουσική πρωτοβουλία του Στέφανου Βασιλειάδη.

Μέλη του 1ου Δ.Σ. της Στέγης Ελληνικών Χορωδιών.

Π.: Ο Στέφανος Βασιλειάδης πέρα από μεγάλος δάσκαλος της χορωδιακής μουσικής υπήρξε και παιδαγωγός. Θα μπορούσατε να μας μιλήσετε για αυτή τη πλευρά του έργου του;

Γ.Γ: Η παιδευτική και παιδαγωγική του ικανότητα, η μέθοδος διδασκαλίας, το ύφος, ο τρόπος έκφρασης, η επιμονή στη λεπτομέρεια, η ανάλυση του μουσικού έργου σε σχέση με την εποχή και το πνεύμα του, σε συνδυασμό με την ακρίβεια των λόγων και των μουσικών του κινήσεων, τον καθιστούσαν μοναδικό ως δάσκαλο.

Να έχουμε ευρύτητα μουσικής μόρφωσης. «Τη μουσική - τόνιζε - δεν την μαθαίνεις ποτέ, μην πεις ποτέ στον εαυτό σου ότι έμαθα μουσική και σταματήσεις, τότε τα έχασες όλα και δείχνεις ότι πραγματικά δεν ξέρεις τίποτε, είσαι «κύμβαλο αλαλάζον». Η μουσική πρέπει να είναι τρόπος, μέσον, δίαυλος επικοινωνίας και συνεννόησης, να είναι ζώσα τέχνη που να την υπηρετούμε με σοβαρότητα και αγνότητα, γιατί είναι η αρμονία της ζωής μας, το παν.

Το μάθημα της μουσικής δεν πρέπει να γίνεται με βαρετό τρόπο, γιατί κουράζει τα παιδιά και το αποτέλεσμα είναι να σταματούν ή ακόμα και να μισούν τη μουσική. Πρέπει να βρίσκουμε νέες μεθόδους, να είμαστε χαρούμενοι, να ερχόμαστε στη θέση του μαθητή, να μην νομίζουμε ότι είναι εύκολο να μάθει τα πάντα γρήγορα και όπως εμείς θέλουμε, επειδή έχουμε περισσότερες γνώσεις.

Έδινε ιδιαίτερη βαρύτητα στο πώς πρέπει να διοργανώνουμε σωστά μια εκδήλωση, μιλώντας γι' αυτήν με κάθε λεπτομέρεια. Μας έλεγε να βλέπουμε τα πάντα, από το εικαστικό - το δημιουργικό - τις φωτογραφίες - τη γραμματοσειρά - την ορθογραφία - τη σειρά που θα μπουν τα στοιχεία - το ύφος - να προσέχουμε τη γλώσσα κ.α., με στόχο το υλικό (Αφίσα, Πρόσκληση, Πρόγραμμα) να είναι στο πνεύμα της εκδήλωσης, έως και το Δελτίο Τύπου - να προσέχουμε - γιατί παίζει μεγάλο ρόλο στην προβολή της.

Ο Δάσκαλος πίστευε σχετικά με τους διαγωνισμούς: «Παιδιά μου η Μουσική είναι Τέχνη και δη η Χορωδιακή Μουσική δεν θέλει ανταγωνισμούς, εγωισμούς, έριδες, προσωπικές στρατηγικές, μας θέλει κοντά της, με άμιλλα, έμπνευση, δημιουργικό και ομαδικό πνεύμα. «Προσοχή παιδιά μου, προσοχή μην χάσουμε τον εαυτό μας για ένα βραβείο, για μια διάκριση, μην εγκλωβιζόμαστε σε αδιέξοδα που μας οδηγούν να χάνουμε την ουσία των προσπαθειών μας. Στόχος είναι να είμαστε ουσιαστικοί, αληθινοί και πραγματικοί» έλεγε χαρακτηριστικά. Η μουσική ενώνει δεν διαιρεί. Υπήρξε ένας από τους πρωτεργάτες της Ελληνικής Μουσικής Πρωτοπορίας.

Τραγουδώντας την Άνοιξη της Λευτεριάς – Αφιέρωμα στην Εθνική Παλιγγενεσία Aula Φιλοσοφικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών, 13 Μαρτίου 2004.

Π.: Πέρα από το καθαρά παιδευτικό και γνωστικό κομμάτι του χαρακτήρα του ο Στέφανος Βασιλειάδης ήταν τόσο αγαπητός σε όλους. Μπορείτε να μας μιλήσετε για αυτή την ανθρώπινη πλευρά του χαρακτήρα του.

Γ.Γ.: Ο λόγος του ήταν πάντα απλός, προσιτός, καθαρός, και επεξηγηματικός, συνάμα γλυκός, κατανοητός και πολυδιάστατος, με ευρύτητα σκέψης και γνώσης, παιδευτικός, πνευματώδης, ευρηματικός, γιατί πίστευε βαθιά στην έννοια του λόγου, όχι μόνο ως έκφρασης συγκεκριμένων πραγμάτων και μάθησης, αλλά κυρίως ως μιας βιωματικής – υπαρξιακής διαδικασίας και καθημερινής πράξης με αποκρυσταλλωμένη άποψη για τη ζωή.

Πάντα προσηνής, ευδιάθετος, χαμογελαστός και αγαπητός. Παράλληλα όμως, όταν έπρεπε – και αυτό ο ίδιος το γνώριζε καλύτερα από τον καθένα μας- έπαιρνε το σοβαρό και αυστηρό ύφος, οπότε καταλάβαινες ότι κάτι έγινε, κάτι δεν πάει καλά, έτσι ώστε έπρεπε να δούμε τι φταίει και να το διορθώσουμε. Όταν πολλές φορές υπήρχαν διαφορετικές απόψεις και διαφωνίες, είχε τον τρόπο να μας βάζει σε μια δημιουργική διαδικασία σκέψης και να μας δείχνει και άλλους δρόμους προσέγγισης των πραγμάτων, προκειμένου να έχουμε μια ολοκληρωμένη και σφαιρική αντίληψη. Αυτό μας έμαθε να το κάνουμε για όλα τα ζητήματα που αντιμετωπίζαμε στη ζωή μας.

Ενδιαφερόταν, για το μέλλον μας απ' όλες τις πλευρές. Ακόμη και λίγο πριν φύγει από τη ζωή, στο κρεβάτι του πόνου, όταν τον ρωτούσες πώς είσαι Δάσκαλε, πώς πάμε, αν και γνώριζε ποια είναι η κατάστασή του – σε λίγες μέρες θα έφευγε από τη ζωή – απαντούσε με το μειλίχιο ύφος του: «Εγώ καλά παιδί μου, στον αγώνα, όλα καλά, τι να κάνουμε, ξέρει ο Θεός, εσύ τι κάνεις, πώς περνάς, να προσέχετε τον εαυτό σας, μην τον αφήσετε, σας έχει ανάγκη». Έφευγε και η σκέψη του ήταν κοντά μας, αυτό έδειχνε το μεγαλείο της ψυχής του. Τέλος, μας προέτρεπε να μην περιχαρακωνόμαστε στον εαυτό μας, να μην μας διακατέχει το αίσθημα της απολυτότητας και να επανεξετάζουμε τα πάντα σε πνεύμα αληθείας.

Πώς θα μπορούσε αυτός ο άνθρωπος να μην ήταν ο Φίλος, Δάσκαλος και Άνθρωπος, που νοιαζόταν κάθε στιγμή για τους μαθητές και τους φίλους του, που μας έβλεπε σαν παιδιά του! Γιατί έτσι μας αποκαλούσε: παιδί μου, αγόρι μου, φίλε μου, αδελφέ μου, αφού άλλωστε είχε βαθιά επηρεαστεί από την Αγία Γραφή και δη από τον Απόστολο Παύλο και τον ύμνο της Αγάπης, που πάντα μας υπενθύμιζε. Πώς μπορεί να ξεχαστεί αυτός ο άνθρωπος που δεν απαίτησε ποτέ από εμάς τίποτε υλικό, που δεν προσκολλήθηκε στην ματαιότητα της φιλοδοξίας, της φιλαργυρίας και της φιλαυτίας.

Συμμετοχή Μελών του Δ.Σ. στην εκπομπή «Αρχονταρική» της NET με το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος & Αλμυρού κ.κ. Ιγνάτιο.

Ήθελε να έχουμε όραμα και νόημα ζωής, να κοιτάμε εντός μας, να ακούμε τη φωνή της συνείδησής μας, αφού μόνο έτσι μπορούμε να ζούμε πραγματικά.

Αυτή ήταν η φιλοσοφία του για τη ζωή και τη μουσική την οποία ενστερνίζομαι απόλυτα, γι' αυτό και ήμουν κοντά του. Κινούμασταν άλλωστε στο ίδιο νοησιαρχικό επίπεδο.

Αυτός ήταν με λίγα λόγια ο Δάσκαλος, μα πάνω απ' όλα ο Άνθρωπος Στέφανος Βασιλειάδης για όλους εμάς που πέρασαν και μαθήτευσαν κοντά του. Για μένα ήταν ένα πραγματικό σχολείο για την πνευματική, προσωπική και μουσική μου καλλιέργεια. Ο Δάσκαλος της Ζωής και της Μουσικής, ο Άνθρωπος της Αγάπης.

Ήταν ο παιδαγωγός και άνθρωπος που σαγήνευσε τα παιδικά πρόσωπα και χάρισε το χαμόγελο και την αγάπη του στις παιδικές καρδιές.

Μια όμορφη ψυχή... Υπέροχος και αυθεντικός ...

2. Τιμή στις Ελληνικές Χορωδίες Εναρκτήρια Εκδήλωση της Στέγης Ελληνικών Χορωδιών, στο βήμα αείμνηστος Στέφανος Βασιλειάδης Εθνική Λυρική Σκηνή, 9 Δεκεμβρίου 2002.

Π.: Σας ευχαριστούμε πολύ για αυτή την συνέντευξη.

Γ.Γ.: Ευχαριστώ και εγώ για την ευκαιρία που μου δόθηκε να μιλήσω για όσο είδα και άκουσα, για την πολύτεχνη προσωπικότητα, αυτόν τον σπάνιο άνθρωπο με την πολύπλευρη γνώση, τον Στάφανο Βασιλειάδη. Και επιτρέψτε μου να κλείσω με μια τελευταία σκέψη. Ο Στέφανος Βασιλειάδης δεν ήταν άνθρωπος των δημοσίων σχέσεων για να προβάλλει τον εαυτό του και τη δουλειά του. Υπηρετούσε την τέχνη ως ιδέα, όραμα, με σκοπό την προαγωγή και διάδοσή της παιδείας και γνώσης στον κάθε άνθρωπο, μακριά από συμφέροντα και μεσάζοντες. Η μουσική, έλεγε, πρέπει να γίνει κτήμα όλων μας..

Δάσκαλε θα είσαι πάντα μαζί μας, να μας συμπαραστέκεσαι, να μας χαμογελάς, να μας δίνεις φρέσκιες ιδέες για να προοδεύουμε, με πνεύμα σύμπνοιας, κατανόησης και συνεργασίας προς όφελος του κοινού σκοπού, που είναι η μουσική δημιουργία, η πρόοδος και η διάδοση της Ελληνικής Χορωδιακής μας Μουσικής.

Δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ...δάσκαλε αγαθέ!

Η παρακαταθήκη σου είναι και δικιά μας υπόσχεση, αυτό που ήθελες από εμάς.

Αιωνία η μνήμη σου Δάσκαλε.

<http://bitly.com/1xXi67Q>